

Diễn giải tục ngữ Việt Nam –

ười chút cho vui

• **Chuyện tếu “bia không ôm” ở Sài Gòn**

Đọc xong để cười chút chút chơi...

bốn người khách vào một quán lịch sự. Họ lên lầu cho kín đáo, yên tĩnh. Trong khi chọn món ăn, cô gái chiêu đãi bia tiến lại gần bốn vị khách:

“Em rót bia cho mấy anh nhé?” - Cô nhoẻn miệng cười tươi rói.

Trước nụ cười tuyệt vời ấy, bốn vị khách nhìn qua nhìn lại thăm dò ý kiến lẫn nhau.

Anh A liền nói với cô gái:

“Xin lỗi, em quý danh là gì, ở đâu, anh không nhớ nhỉ?”

Cô ta lại cười, răng trắng lóa, đều như sắp:

“Hỏi quê... rằng biển xanh dâu
Hỏi tên... rằng mộng ban đầu đã xa’.

Anh B nghe thế, vỗ đét đùi:

“Úi chà chà ! Lại thuộc cả thơ
Tuyệt vời. Cứ rót bia của em đi’.

“Dạ. Cảm ơn quý anh’.

Và, thế là họ dùng bia của cô gái tiếp thị.

Anh C đơn đả :

“Lấy thêm ly. Em cùng ngồi đây uống cho vui’.

“Dạ’.

Thế là bàn có thêm một bông hồng giữa đám sỏi đá.

Anh D mời tất cả cụng ly và nhận xét:

“Coi bộ em học giỏi nhỉ !’.

Cô lại cười. Đúng là cô ta “ăn tiền” nhờ có nụ cười duyên. Nụ cười như thể cái ống bơm, cứ hút người ta té nhào:

“Em cũng học mót. Nói chơi cho vui mà.

Quý anh không phiền chứ? Chắc quý anh học giỏi lắm thì phải?’

Anh A xoa bụng, ưỡn ngực, cố tình khiêm tốn:

“Cũng đủ xài. Ai hỏi gì nói nấy. Nhất là lãnh vực văn học. Không bao giờ bị kẹt’.

“Thế là quá giỏi rồi. Vậy, em đố các anh về lĩnh vực văn học nhé?’

Nghe thế, cả bàn nhốn nháo hẳn lên, mừng rơn như cá gặp nước. Tại vì họ là nhà giáo, nhà thơ, nhà văn cả... Họ cụng

ly chúc mừng thắng lợi, và chờ đợi thử thách từ phía hoa hồng.

Cô gái lại cười, giọng êm như ru:

“Nếu có một ông khóa thân” (trần truồng).

Cô cười cười nói tiếp :

“Ông ta công một ông nữa cũng khóa thân... Về tục ngữ, ông bà ta nói sao?”

Bốn khuôn mặt của bốn vị khách đều nhăn nhú cả lên. Họ không tìm ra câu tục ngữ nói về trường hợp hy hữu này (hiếm có này). Họ bí rì ...

Anh C nói dứt khoát:

“Chúng tôi thua. Cô giảng đi. Nếu đạt yêu cầu văn học, chúng tôi uống mãi Tiger cho đến chiều”.

Cô ta bình tĩnh đáp:

“Quân tử nhất ngôn đấy nhá!”

Này, một ông khóa thân, công trên lưng một ông cũng khóa thân... Lúc ấy, tục ngữ nói rằng: *“Gậy ông đập lưng ông”*.

“Úi trời! Đúng quá đi chớ”.

Cả bàn cười rộ. Quân tử nhất ngôn. Rót thêm bia.

Vừa rót bia, cô tiếp thị vừa đổ tiếp:

“Này các anh nhé, cũng cái ông khóa thân ấy, ông ta nhảy tồm xuống ao, tục ngữ nói sao nào?”

Bốn khuôn mặt của bốn vị khách lại đờ đẫn, vẫn cứ tiếp tục nhăn nhú. Họ lại bí rì... Họ lại yêu cầu đáp án. Cô ta cười tủm tỉm, đáp:

“Ông khóa thân mà nhảy xuống ao, tục ngữ bảo rằng: *“Chim sa cá lặn”*.”

Cả bàn lại cười vang như pháo.

“Úi trời ! Đúng quá đi chớ. Cá trông thấy hã quá, cá phải lặn là cái chắc!”

Thừa thắng xông lên, cô ta đổ tiếp:

“Thưa quý anh, cũng cái ông khóa thân ấy, ông ta ngồi lên hòn đá, tục ngữ bảo sao nào?”

Bốn khuôn mặt thông minh kia lại tiếp tục nhăn nhú trông đến tức cười. Họ lại bí rì... Lại đòi đáp án. Cô gái thông thả trả lời:

“Ông khóa thân ngồi lên hòn đá, lúc ấy tục ngữ phán rằng: *“Trứng chọi đá!”*”

Cả bàn lại cười như Tết.

Ông D tuy thua nhưng vẫn hăm hờ :

“Đúng quá đi chớ. Trứng này không bẻ được! Còn nữa không?”

Cô gái cười đáp :

Cũng cái ông khóa thân đó, ông ta lại ngồi bệt xuống đất không chịu đứng dậy thì theo “tục ngữ” các ông nói sao?

Bốn khuôn mặt sáng láng lại sáng láng trông thật thảm thương, họ vẫn bí rì... đòi cô đáp án.

Cô gái trả lời :

Cái ông khóa thân ngồi bệt xuống đất “tục ngữ” gọi là *“Đất lành chim đậu”* hiểu chưa?

Cả bọn cười rộ:

Chà hoành tráng nhỉ? Trình độ các vị này thật còn kém xa cô gái chiêu đãi viên kia !